

ad § 4.

Medens Højtidsoffers Afløsning ad frivillig Vej ved Overenskomster mellem de offerberettigede og Menigheden har vundet stærk Tilslutning rundt om i Menighederne, har det hidtil haft sit Forblivende med Erlæggelse af Offer og Accidencer for de enkelte kirkelige Handlinger m. v. efter de gamle Regler. Dette har dog ikke haft sin Grund i, at der ikke har været følt nogen Trang til disse Ydelsers Afløsning. Tvertimod har der gentagne Gange baade fra Præster og Menigheder lydt Ønsker om, at saadan Afløsning maatte kunne finde Sted. Ministeriet har dog ment at sayne Hjemmel til at stadfæste frivillige Overenskomster herom, hvorimod der fra Ministeriets Side gentagne Gange har været fremsat Lovforslag om en Tvangsafløsning. Saadant Forslag er ogsaa udarbejdet af det kirkelige Udvalg (Kirkel. Udv. Forhldr. 6te Saml. Bil. 7). Dels af Hensyn til den Modtagelse, som Forslag i denne Retning hidtil har faaet paa Rigsdagen, og dels af Hensyn til de her fremsatte Lønningsbestemmers midlertidige Karakter har Ministeriet ikke ment nu at burde fremsætte noget Forslag om en Tvangsafløsning, men indskrænket sig til at søge Lovgivningsmagtens Bemyndigelse til at stadfæste frivillige Overenskomster ogsaa om Afløsning af Offer og Accidencer m. v. Man vil derved opnaa dels at vejre Stemningen for en saadan Afløsning overhovedet, dels at høre visse Erfaringer for, paa hvilken Maade en almindelig Afløsning, naar man en Gang skulde ønske at gaa til en saadan, rettest bør iværksættes. Den Fremgangsmaade, som ligger nærmest for, og som under alle Omstændigheder maa have og i Lovforslaget ogsaa er sat som en sidste Tilflugt, er Ligning efter de almindelige kommunale Skatteregler paa Menighedens Medlemmer. Meget kan imidlertid tale for, at ikke hele Beløbet af Offer og Accidencer tilvejrbringes paa denne Maade, men at der holdes Vej aaben for Beløbets Tilvejrbringelse paa anden Maade (Kendelser for de enkelte Handlinger, der erlægges ikke personlig til Præsten men til en Lønningsfond, et Mindstebeløb — og maaske ogsaa et Maksimumsbeløb — pr. Individ osv.). Menighederne og de offerberettigede ville, naar Initiativet til Afløsningen overlades til dem, her have et Spillerum, som kun kan blive til Gayn for Sagens Fremme, og som midlertidigt Forsøg mener Ministeriet derfor, at der bør aabnes Adgang til slige frivillige Overenskomster.

For Københavns og Frederiksbergs saavel som for de Købstæders eller Pastoraters Vedkommende, som bestaa af flere Sogne, foreslaas det, at Afløsningen kun skal kunne finde Sted under Et og ikke for et enkelt Sogn ad Gangen.

Den om Valgmenighedsmedlemmer foreslaaede Regel er overensstemmende med, hvad der af det kirkelige Udvalg er foreslaaet i det af samme udarbejdede Udkast til en Lov om Ophævelse af Højtidsoffer og Accidencer § 8 (jfr. det kirkelige Udvalgs Forhldr. 6te Samling Bilag 7). For Sognebaandsløseres Vedkommende havde det kirkelige Udvalg foreslaaet — overensstemmende med, hvad der var foreslaaet i det i Rigsdagssamlingen 1903—04 i Landstinget fremsatte Lovforslag om Adgang til Afløsning af Højtidsoffer og Accidencer § 7, 2det Stykke — at der for hver Sognebaandsløser i et Sogn skulde overføres til den Præst, til hvem der er løst Sognebaand, et Beløb lig Gennemsnittet af, hvad det til Præsten paalignede Beløb maatte udgøre for hvert voksent Medlem af Folkekirken i Sognet. Efter at nu Lov om Menighedsraad af 10. Maj 1912 § 4, næstsidste Stykke, har givet Sognebaandsløserne Adgang til yderligere at konstatere deres Tilslutning til det Sogn, til hvis Præst der er løst Sognebaand ved at melde sig som kirkelige Vælgere i dette Sogn, synes det at være rimeligt at give Reglen om Overførelsen af Sognebaandsløseres Bidrag til et andet Sogn Tilknytning hertil.

ad § 5.

Efter den foreløbige Karakter, som disse Lønningsbestemmelser have, bør der formentlig ikke for Tiden træffes Forandringer med Hensyn til Bestyrelsen af de af Staten til Folkekirkens Understøttelse henlagte Midler; men disse bør som hidtil bestyres af Stiftsøvrighederne. Dog har man ment at burde imødekomme et gentagne Gange fremsat Ønske om, at der paalægges den Mand, der som Stiftskasserer har den umiddelbare Bestyrelse af Midlerne, Ansvar som Kassebetjent efter Forordningen af 8de Juli 1840.

Den i Paragraffens 2det Stykke foreslaaede Revisionsbestemmelse er allerede omtalt foran i Indledningen til disse Bemærkninger. Som det vil ses, er Bestemmelserns Indhold, forsaavidt angaar Regnskabsberetningen til Statsrevisorerne, hentet fra, hvad der for Tiden gælder for Aandsvageanstaltens Vedkommende.